

Z obrad Trybunału Sprawiedliwości w Hadze

13 stycznia 2024

Nie znam człowieka, który nie wiedziałby, czemu służy wszczynanie rwetesu w środowisku osób zachowujących się całkiem spokojnie. Oczywiście, że to sposób jedynie odwrócenia uwagi. Aktualny jazgot dwóch mafijnych frakcji służy wyrywaniu sobie obszarów wpływu pod nośnymi hasłami, za którymi tęsknią tubylcze plemiona: prawo, wolność słowa itd. Podobnie abstrakcyjna mowa-trawa dobrze sprzedaje się, a jedynie świadomi zasady globalizmu opartej na absurdalnym odwróceniu pojęć zachowują stoicki spokój. Mobilizacja do zachowań stadnych w świetle jupiterów, pod okiem kamer nienagannie przekazujących obraz bez cięć, ma taką samą cechę i wartość jak sensacyjny serial, albo płaksiwa telenowela. Tłumy mają siedzieć, słuchać i oglądać, aż oni swoje porachunki załatwią.

Po co mają ludziska dowiadywać się, jak za Odrą rozliczają rządzących plastusiów ostatecznie zdenerwowani Niemcy. Komu jak komu, ale im bliskie jest pojęcie porządku i gospodarności. Drugi ważki temat, jakim żyje świat, to początek wystawienia rachunku Izraelowi. Nie dość, że żyją na cudzy koszt, to kultywując swoją wyjątkowość, dopuszczają się bestialstwa na oczach świata, twierdząc, że tak wygląda samoobrona.

11 stycznia 2024 r., otoczony spokojnym tłumem świadków, gmach Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości w Hadze, rozpoczął wielogodzinną procedurę rozpatrzenia skargi wniesionej przez prawników Republiki Południowej Afryki przeciwko aktom ludobójstwa jawnie deklarowanym i wykonywanym na mieszkańcach Gazy. Zgromadzony materiał zawiera zeznania świadków, dziennikarzy, ofiar, pracowników organizacji humanitarnych i nagrania filmowe. Ukazuje on premedytację nieznanej w dotychczasowej historii wojen skali bestialstwa w traktowaniu

ludzi, jak też obróbki mentalnej wykonawców zbrodni. W świecie odwróconych wartości, moralności mamy do czynienia z powtórką Norymbergi. Wielogodzinne wystąpienia prawników przyjęte zostały w atmosferze skupienia i martwej ciszy.

Przewodnicząca składu sędziowskiego – Joan Donoghue (USA), otworzyła posiedzenie, następnie zapowiedziała szczegółowy przebieg uwzględniający odczytanie wniosku RPA zawierającego zarzuty wobec Izraela jako sprawcy pogwałcenia Konwencji Genewskiej popełnionymi aktami ludobójstwa w Gazie. Stronami w sprawie są RPA i Izrael. Zgodnie z przyjętymi zasadami, w stałym zespole sędziów nie uczestniczy przedstawiciel żadnej ze stron. Każda ze stron korzysta z prawa powołania ad hoc do istniejącego składu jednego sędziego. Każdy z sędziów obecnego składu zobowiązany jest do złożenia przysięgi zapewnienia wykonywania swej powinności zgodnie z wymogami zawodu, sumiennie z zachowaniem bezstronności. Formuła tyczy również sędziów powołanych ad hoc. Przewodnicząca składu wygłasza kilka słów o przebiegu kariery zawodowej dokooptowanych, którymi są sędzia Dikong Moseneke reprezentuje RPA i Aaron Barack – Izrael.

Następuje przypomnienie formalnej strony okoliczności złożenia wniosku 29 grudnia 2023 r. w biurze podawczym trybunału przez rząd oraz powołaniem się na art. 36 § 1 regulaminu sądu i art. 9 Konwencji Genewskiej (o ludobójstwie). Wniosek Afryki Południowej dotyczy stosowania, tolerowania i podejmowania przez rząd Izraela oraz jego armię działań o wyrażnie rasistowskim i etnicznym charakterze, zainicjowanych od 7 października 2023 r., które wyczerpują znamiona ludobójstwa, albowiem: „Zamiarem jest zniszczenie zasadniczej części narodowej grupy etnicznych Palestyńczyków znajdujących się na terenie Gazy”, Zdaniem autorów opisane zarzuty autorstwa Izraela świadczą, że nie tylko nie zapobiegł ludobójstwu, ale stosuje je nadal, nie wywiązując się z podstawowych obowiązków, w myśl „Konwencji Genewskiej”.

Wniosek zawiera ponadto prośbę o zastosowanie tymczasowych

środków zgodnie z art. 41 regulaminu sądu, oraz art. 73, 74, 75 regulaminu sądu. W uzasadnieniu tej części wniosku autorzy powołują się na potrzebę uniknięcia poważnych i nieodwracalnych strat wśród Palestyńczyków, gdyż dotychczasowe naruszanie Konwencji odbywało się zupełnie bezkarnie. Zapobiegawcze środki tymczasowe miałyby na celu ochronę praw Palestyńczyków i przeciwdziałanie pogorszeniu się ich sytuacji.

Sekretarz sądowy odczytuje propozycje wspomnianych tymczasowych środków zapobiegawczych.

1. Państwo Izrael zobowiązane jest natychmiast zawiesić działania militarne w samej Gazie i te, które są skierowane przeciwko niej.

2. Izrael zobowiązany jest zagwarantować, żeby cała armia, bądź nieregularne jednostki przez nią kierowane, wspierane, jak i wszelkie osoby, organizacje mogące pozostawać pod bezpośrednią kontrolą, lub wpływem powstrzymały się od wszelkich kroków prowadzonych w ramach toczącej się operacji.

3. Republika Południowej Afryki i Izrael zgodnie ze spoczywającymi na nich obowiązkami wynikającymi z Konwencji Genewskiej w kwestii zapobiegania i karania zbrodni ludobójstwa zobowiązują się podjąć wszelkie racjonalne kroki w ramach swoich możliwości, by zapobiegać ludobójstwu i nie zaostrzać konfliktu.

4. Państwo Izrael, zgodnie z zapisem wynikającym z Konwencji o zapobieganiu i karaniu ludobójstwa, zobowiązane jest zapobiegać zbrodniom na Palestyńczykach, stosując się do art. 2 „Konwencji”, w szczególności nie dopuszczać do zabijania członków tej grupy, powodowania cierpienia fizycznego i psychicznego.

5. Państwo Izrael zobowiązuje się powstrzymać umyślne tworzenie warunków powodujących wyniszczenie fizyczne i wykluczyć narzucanie środków mających zapobiegać porodom w tej

grupie.

6. Państwo Izrael zgodnie z art. 2 pkt. 4c zobowiązane jest do cofnięcia wszelkich zakazów i ograniczeń mających na celu zapobieżenie wydalania i eksmisji ludzi z domów.

7. Przywrócić dostęp do dostatecznej ilości wody i żywności.

8. Zapewnić dostęp pomocy humanitarnej, w tym dostępność do należytej ilości paliwa, schronienia, odzieży i warunków sanitarnych.

9. Zapewnić dostawy środków i pomocy medycznej.

10. Zagwarantować, by zarówno wojsko, jak i nieregularne oddziały, bądź jednostki podległe mu nie dopuszczały się żadnych z czynów opisanych w stosownych punktach; powstrzymały się także przed podżeganiem do popełniania ludobójstwa, usiłowania, albo współdziałania, które to czyny ujęte są w artykułach 1,2,3 i 4 „Konwencji”.

11. Państwo Izrael zobowiązane jest podjąć skutecznie środki zapobiegające niszczeniu dowodów związanych z zarzutami.

Przedstawiając zarzuty sędzia Adila Hassim powiedziała:

„Jest przywilejem wystąpić w imieniu Republiki Południowej Afryki w sprawie wyjątkowej wagi. Sprawa ma istotne znaczenie dla całej ludzkości, jak mówi o tym preambuła »Konwencji o ludobójstwie« Moim zadaniem jest zwrócić się do sądu w sprawie czynów, które doprowadziły do pilnego wystosowania wniosku o zastosowanie środków tymczasowych zgodnie z artykułem 41 regulaminu Trybunału. Afryka Południowa uważa, że Izrael naruszył art. 2 „Konwencji”, dopuszczając się czynów określanych ludobójstwem. Działania te odbywają się w sposób systemowy sprzyjający popełnianiu ludobójstwa. Pozwolą państwo na nakreślenie tych działań w kontekście (tu następuje prezentacja mapy Gazy uwidaczniająca wąski obszar zamieszkały przez 2,3 miliona mieszkańców, otoczony na całej długości 60

km murem).

Gaza jest jedną z dwóch enklaw okupowanych przez Izrael od 1967 roku. Wąski pas ziemi o powierzchni około 365 km kwadratowych otoczony jest szczelnym i wysokim murem długości 60 km. Izrael kontroluje nieustannie cały obszar lądu, wód przybrzeżnych, ujęcia wodne, sieć energetyczną, cywilną infrastrukturę i instytucje samorządowe. Punkty kontrolne przejść granicznych z wyjątkiem dwóch są trwale zamknięte. Wjazd do Gazy drogą lądową, morską i powietrzną jest zabroniony przez Izrael. Jako jedno z najgęściej zabudowanych miejsc na świecie, 50% mieszkańców Gazy stanowią dzieci. Przez ostatnie 96 dni Izrael poddał Gazę działaniu opisanemu jako największe konwencjonalne bombardowanie. Palestyńczycy giną każdego dnia od bomb spadających z nieba, nadlatujących z morza i lądu. Jednocześnie, znajdują się oni w bezpośrednim zagrożeniu śmiercią głodową, odwodnieniem i chorób na skutek prowadzonego przez Izrael oblężenia. Zniszczenie palestyńskich miast, niedostateczna pomoc udzielana ludności palestyńskiej i niemożność dystrybucji choćby ograniczonej pomocy podczas nieustannych bombardowań sprawia, że środki niezbędne do przeżycia są niedostateczne.

Odnosząc się do tymczasowych środków zapobiegawczych, jakie przytoczył sąd, podobnie jak w przypadku sytuacji w Myanmar, nie jest konieczne, by sąd zajmował ostateczne stanowisko co do kwestii czy Izrael dopuścił się ludobójstwa, czy nie, ale niezbędne jest ustalenie, czy przynajmniej niektóre z zarzucanych czynów są tymi, jakie wymieniają poszczególne zapisy „Konwencji”. Analizując poszczególne działania będące ludobójstwem, jasno wynika, że przynajmniej niektóre, jeżeli nie one wszystkie mają charakter zbrodniczy. Wszystkie są dokładnie udokumentowane w złożonym przez Afrykę Południową wniosku i potwierdzone przez wiarygodne źródła ONZ. Nie widzę więc konieczności przytaczać ich wszystkich. Podkreślę jedynie niektóre dla zilustrowania schematu systemowego charakteru ludobójstwa. Statystyki ludobójstwa znajdujące się w gestii

ONZ są na bieżąco aktualizowane. Zatem z 9 stycznia 2024 roku ograniczymy się do tych, które wykorzystywane są w ograniczonym stopniu. Prezentacji dokonujemy wyłącznie kiedy uznajemy za niezbędną i tylko wtedy gdy jest konieczna. Pamiętamy zawsze o szacunku dla narodu palestyńskiego. Po kolei więc przedstawię pogwałcenie przez Izrael art. 2a, 2b, 2c i 2d „Konwencji”.

Pierwszym aktem ludobójstwa jest masowe zabijanie mieszkańców Gazy będące naruszeniem art. 2a „Konwencji”. Jak wyjaśnił to Sekretarz Generalny ONZ 5 tygodni wcześniej, skala zabijania jest tak rozległa, że w Gazie nie istnieje żadne miejsce bezpieczne. Jak stoję tu przed państwem, na dzień dzisiejszy 23 210 Palestyńczyków zostało zabitych przez armię izraelską podczas nieustannych ataków na przestrzeni ostatnich 3 miesięcy. Co najmniej 70% z nich to kobiety i dzieci. Około 7000 Palestyńczyków nadal uznaje się za zaginionych. Przyjmuje się, że zginęli pod gruzami. Poddani nieprzerwanym bombardowaniom, Palestyńczycy giną ostrzeliwani we własnych domach, w miejscach, gdzie szukają schronienia, szpitalach, szkołach, meczetach, kościołach i podczas poszukiwań żywności i wody dla rodzin. Zabijano ich jeśli nie zdążyli ewakuować się, w miejscach dokąd uciekli, a nawet podczas ucieczki szlakiem wskazanym przez Izraelczyków jako bezpieczna droga. Liczba ofiar jest tak ogromna, że wydobyli spod gruzów są chowani w zbiorowych mogiłach, częstokroć niezidentyfikowani.

Tylko w pierwszych trzech tygodniach Izrael wykorzystywał 6000 bomb tygodniowo. Przynajmniej 200 razy zdetonował 2000 bomb w południowej części Palestyny uważanej za bezpieczną. Bomby dziesiątkowały również północ wraz z obozami dla uchodźców. Bomby o wadze 1000 kilogramów są jednymi z największych i najbardziej niszczycielskich. Zrzucaje przez myśliwce na obiekty naziemne przez jedną z najlepiej wyposażonych armii świata. Izrael zabił bezprecedensowo największą liczbę cywilów z pełną świadomością, ile istnień ludzkich pochłonie każda z tych bomb. Ponad 1800 rodzin palestyńskich straciło po kilku

członków z rodziny. Setki rodzin wielopokoleniowych zostały zlikwidowane doszczętnie, bo nikt nie przeżył. Matki, ojcowie, dzieci, rodzeństwo, dziadkowie, ciotki, kuzyni, często wszyscy ginęli razem. To zabijanie ma charakter zabijania życia w Palestynie z premedytacją, tak, żeby nikt nie ocalał w ogóle, nawet noworodki. Skala masakry wśród dzieci Gazy jest na tyle ogromna, że pracownicy ONZ nazwali Gazę cmentarzem dzieci. Twierdzimy, że dewastacja jest celowa zmierzająca do spustoszenia Gazy bez jakiegokolwiek ludzkiego uzasadnienia.

Drugim rodzajem ludobójstwa wymienionym we wniosku Afryki Południowej jest izraelska metoda dokonywania poważnych urazów ciała i psychiki Palestyńczyków w Gazie z naruszeniem art. 2b „Konwencji”. Izraelskie ataki spowodowały, że liczba rannych i okaleczonych Palestyńczyków wynosi 60 000. To znów w przeważającej liczbie są kobiety i dzieci. Zjawisko ma miejsce przy całkowitej zapaści prac służb medycznych. Do tego jeszcze powrócę. Wielu cywilów palestyńskich, w tym dzieci są aresztowane, mają zawiązywane oczy, zmuszani do rozebrania się, ładowani na ciężarówki i wywożeni w nieznane miejsce. Cierpienie fizyczne i psychiczne Palestyńczyków jest bezsprzeczne.

Jeśli chodzi o trzeci zarzut związany z art. 2c – Izrael narzucił warunki egzystencji w Gazie, które wykluczają możliwość przeżycia, a obliczone są na fizyczne unicestwienie. Izrael osiąga cel przynajmniej na 4 sposoby. Pierwszym jest wysiedlenie, które ma charakter przymusowy. Dotknęło ono 85% Palestyńczyków w Gazie. Dla nich nie istnieje żadne bezpieczne miejsce, do którego mogliby uciec. Kto odmawia ten jest zabijany, albo godzi się na ryzyko śmierci we własnym mieszkaniu. Wielu z nich było przesiedlanych wielokrotnie.

Pierwszy izraelski nakaz ewakuacji z 13 października 2023 r. wymagał wysiedlenia ponad miliona ludzi. Wśród nich były dzieci, osoby starsze, niedołążni i ranni. Całe szpitale poddawane były ewakuacji, nawet noworodki znajdujące się na oddziale intensywnej opieki. Zgodnie z nakazem mieli

powędrować z północy na południe w ciągu 24 godzin. Już nakaz sam w sobie miał charakter ludobójczy, bowiem żądał natychmiastowego opuszczenia miejsca zamieszkania, dając możliwość wzięcia ze sobą jedynie rzeczy, które można zabrać w ręce. Nie udzielono żadnej pomocy humanitarnej jak woda, paliwo, żywność i inne niezbędne do życia środki, które celowo zostały zablokowane. Było to działanie wyrachowane, obliczone na wyniszczenie ludności. Dla każdego Palestyńczyka przymusowa ewakuacja jest zjawiskiem ustawicznym. Jak dotąd Izrael zniszczył 355 000 palestyńskich domów, przyczyniając się do 500 000 bezdomnych Palestyńczyków, którzy nie mają dokąd wracać.

Raport o wypędzeniach mówi, że budynki i infrastruktura zostały doszczętnie zniszczone, nie dając żadnej realnej perspektywy dla wypędzonych mieszkańców Gazy na powrót do domów. Przyczynia się to do długiej historii przymusowych wysiedleń Palestyńczyków z ich ziemi. Nie ma najmniejszych oznak wskazujących na poczucie odpowiedzialności Izraela za te fakty i potrzebę odbudowy zniszczeń. Zamiast tego, destrukcja jest przedmiotem radosnego uczczenia jako osiągnięcia armii izraelskiej. Żołnierze poddają się radosnej atmosferze tańca po wysadzeniu w powietrze całych bloków mieszkalnych i dzielnic uświetniając czyn zatknięciem izraelskiej flagi na gruzach; na tychże gruzach, gdzie zainstalują swoich osadników, eliminując całkowicie możliwość powrotu Palestyńczyków do własnych źródeł życia. Wraz z przymusowymi wysiedleniami Izrael prowadzi z wyrachowaniem długofalowe pozbawianie ludności żywności i wody będące powodem głodu i odwodnienia. Izrael skazał Palestyńczyków na krawędź śmierci głodowej, a co dotyczy 93% mieszkańców Gazy”.

Opracowanie: Jola

Na podstawie: ICJ-CIJ.org

Źródło: WolneMedia.net